

РЕШЕНИЕ

№ 1058

гр. София, 20.02.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.01.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Елица Райковска

Георги Бозуков

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разглежда дело номер **11791** по описа за **2018** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационни жалби на КФН и ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу Решение от 13.08.2018 г. по НАХД № 758/2018 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 102 състав, с което е изменено наказателно постановление (НП) № Р-10-935/13.12.2017 г., издадено от заместник председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на ЗД [фирма], [населено място] е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лева на основание чл. 16, ал. 1, т.19 от Закона за Комисията за финансов надзор във връзка чл. 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 2, пр. 2 вр. с ал.1, т.2 КЗ, във връзка с § 1, т.51 от ДР на КЗ, за извършено нарушение по чл. 108, ал.1 от същия КЗ.

Постановлението е изменено, като е преквалифицирано по чл. 16, ал. 1, т.19 от Закона за Комисията за финансов надзор във връзка чл. 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 1, т. 2 вр. с ал.1, т.2 КЗ, във връзка с § 1, т.51 от ДР на КЗ и като е намален размера на наложената имуществена санкция на 1000 лева.

Касаторът Комисия за финансов надзор, чрез юрк. Н., твърди, че решението е неправилно, а наказателното постановление коректно е квалифицирано чл. 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 2, пр. 2 вр. с ал.1, т.2 КЗ, във връзка с § 1, т.51 от ДР на КЗ. Моли

решението да бъде отменено и вместо него да бъде потвърдено изцяло наказателното постановление.

Касаторът [фирма], [населено място], чрез юрк. Г., излага съображения за неправилност на решението. Твърди, че след като в съставения АУАН, АНО не е повдигнал обвинения, че нарушението е извършено в условията на повторност, то той няма право да налага санкция за повторно нарушение, тоест факта повторност на нарушението следвало да се отрази при съставянето на акта, а не при издаването на НП. Счита, че е налице нарушение на разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Твърди се, че квалификацията на нарушението е неправилна, трябвало да се прилагат разпоредбите на чл.496 и следващите от КЗ, които уреждат застраховката „ГО“. Развиват се и съображения за прилагане на чл. 28 от ЗАНН и несъответствие на наложеното наказание на целите на административното наказване по чл. 12 от ЗАНН. Моли да се отмени решението и вместо него да се постанови друго с което се отмени НП. Алтернативно иска НП да бъде изменено, като се преквалифицира наложената санкция като такава по чл. 644, ал. 1, т.1 от КЗ и да се наложи минималната законова санкцията до предвидения в закона минимум.

КФН, в качеството си на ответник по касация, оспорва насрещната касационна жалба и моли да бъде оставена без уважение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационна жалба на КФН за основателна, а тази на ЗД [фирма] да бъде отхвърлена.

Касационните жалби са процесуално допустими.

Подадени са в срока по чл. 211, ал.1 АПК, срещу акт, който подлежи на оспорване и от надлежни страни.

Разгледани по същество, касационната жалба на [фирма], [населено място] е НЕОСНОВАТЕЛНА, а тази на КФН – ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

За да постанови оспореното решение, СРС е приел за установено от фактическа страна, че на 04.05.2017 г. в КФН, управление „Застрахователен надзор“ постъпила жалба вх. № 91-02-629 от И. Й. Г. с оплакване за липса на произнасяне по застрахователно обезщетение от страна на ЗД [фирма]. По повод описаната жалба от ЗД [фирма] е изискано писмено обяснение, както и заверено копие от цялата документация в преписката по щета № [ЕГН]. Отговорът на застрахователя е постъпил в КФН с писма, вх. № 91-02-629 от 25.05.2017г. и от 07.06.2017 г.

В хода на извършената проверка от материалите, съдържащи се в застрахователната преписка, постъпила по искане на КФН, се установило, че на 06.04.2017 г. в [фирма] е подадено уведомление за настъпило застрахователно събитие, вследствие на което са причинени неимуществени вреди на И. Й. Г. - пешеходец, в резултат на ПТП настъпило на 01.11.2016 г., на основание договор за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“. На същата дата в дружеството са представени документи за доказването ѝ по основание и размер.

Застрахователното обезщетение в размер на 500 лв. е изплатено на 05.06.2017 г., т.е. извън законоустановения срок.

Предвид изложената фактическа обстановка СРС е приел, че от събраните по делото доказателства безспорно се установява извършеното от наказаното лице нарушение, като в тази връзка настоящият състав споделя изложеното от СРС. Приел е обаче, че е допуснато съществено нарушение от АНО, тъй като в АУАН не е посочено, че нарушението е извършено повторно /а този факт е отразен едва в НП/, което е дало основание на СРС да преквалифицира нарушението /както е посочено в НП/, за да го

приведе в съответствие с описанието на нарушението в АУАН.

Районният съд е събрал необходимите и относими към спора доказателства, извършил е преценка на същите и въз основа на последната е направил изводи, които настоящият състав споделя. Пред настоящата инстанция не са представени нови от допустимите по чл.219 от АПК писмени доказателства.

Съдът е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, но постановено в противоречие с материалния закон.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост и правилно е установил фактическата обстановка, което потвърждава фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно наказателно производство. Правилно е приел и, че от събраните по делото доказателства безспорно застрахователното дружество е осъществило от обективна страна административното нарушение по чл. 108, ал. 1 от КЗ, като не е определило и изплатило в качеството си на застраховател обезщетение или застрахователна сума в 15 - дневен срок от представянето на всички доказателства по чл. 106 от КЗ.

Нарушението на чл. 108, ал. 1 от КЗ е формално, като за съставомерността на същото не се изисква да са настъпили вреди. Изпълнителното деяние на процесното административно нарушение може да бъде извършено само чрез бездействие - непредприемане от страна на застрахователя на предписаното поведение в 15 - дневен срок от представянето на всички доказателства по чл. 106 от КЗ. В конкретния случай дружеството е било длъжно да се произнесе по претенцията в 15-дневния срок от 12.04.2017 г., а именно до 09.05.2017 г., включително.

Правилно е установено, че за ЗД [фирма] това се явява повторно нарушение, тъй като спрямо същото дружество има влязло в сила друго наказателно постановление № Р-10-425/03.08.2016 г. за същото по вид нарушение, конкретно цитирано в оспореното наказателно постановление, влязло в сила на 30.03.2017 г.

Предвид горното, което е коректно установено от фактическа страна в решението, вкл. и по отношение на обстоятелствата за повторност, при които се налагат санкциите по чл.644, ал.2, пр.2 от КЗ, незаконосъобразно СРС изменя НП, като преквалифицира нарушението „по чл.644, ал.1, т.2 от КЗ“, с оглед на което решението следва да бъде отменено.

При повторно нарушение е предвидено административно наказание за юридически лица от 2 000 до 40 000 лева, с което административно наказващият орган се е съобразил. Правомощие на наказващия административен орган е да определи размера на наказанието и в тази връзка да прецени, дали да наложи санкция, предвидена за повторно извършено административно нарушение за случая, по смисъла на § 1, т. 51 ДР КЗ. Съставителят на АУАН няма такова задължение и липсата в акта на квалификация за повторност не съставлява нарушаване на установените в ЗАНН процесуални правила. В разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН сред реквизитите на АУАН

не се съдържа изискване за определяне вида на наказанието. Съгласно чл. 57, ал.1, т. 7 от ЗАНН задължителен реквизит на НП е определянето на наказанието и следователно въпросът за повторност на нарушението е въпрос относно вида и размера на наказанието. Повторността не е елемент от обективната страна на деянието, а утежняващо административнонаказателната отговорност обстоятелство, което влече налагане на по – голяма по размер санкция, поради което не е необходимо да бъде установено в АУАН.

В случая, наложената санкция е в рамките на законоустановения към датата на извършване на нарушението размер, близък до минималния / от 2000 лв. до 40000 лв./. Към административната преписка са приложени доказателства за това, че дружеството е било санкционирано с влязло в сила НП № Р-10-425/03.08.2016г., (влязло в сила на 30.03.2017 г., за нарушение на чл. 107, ал. 1 от КЗ (отм.). По силата на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. В случая при влязло в сила наказателно постановление за същото по вид нарушение, задължението на застрахователя да изпълни законово определено задължение по изплащане щета на правоимащо лице е нарушено в едногодишния срок по § 1, т. 51 от ДР на КЗ. При повторно нарушение е предвидено административно наказание за юридически лица от 2 000 до 40 000 лева, с което административно наказващият орган се е съобразил и е наложил на дружеството имуществена санкция над предвидения минимален размер на санкцията, но близък до него, в сравнение с максималния ѝ размер.

Настоящата инстанция споделя изцяло и изводите на въззивния съд, че случаят не е маловажен по чл. 28 от ЗАНН. Маловажен случай на административно нарушение е този, при който извършеното нарушение с оглед липсата или незначителните вредни последици или с оглед на други обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. Този критерий на преценка се прилага за всички нарушения, когато трябва да се реши въпросът дали случаят е маловажен или не. В конкретния случай неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, имайки предвид характера на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземания на застрахованите лица. Поради това настоящата съдебна инстанция приема, че случаят не е маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Видно от приложеното по делото пред СРС наказателно постановление касаторът е повторно санкциониран и за същото нарушение, което сочи на трайно установена незаконосъобразна практика от страна на ЗД [фирма] да не спазва законоустановените срокове, гарантиращи заведените застрахователни претенции и правата на застрахованите лица.

Неоснователни са и възраженията на касатора, че наложеното наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл. 12 от ЗАНН. Разпоредбата на чл.108, ал. 1 от КЗ е правилно приложена във връзка с §1, т.51 от ДР на КЗ. Освен това, в конкретния случай се касае за „повторност“, а не за инцидентност на неизпълнение на задължение. Наложено наказание напълно съответства на предвиденото в закона, а определянето на минимална санкцията съответства на характера и конкретната тежест на извършеното нарушение.

Воден от горното настоящият състав намира, че по делото безспорно е доказано вмененото на наказаното лице нарушение, което е подведени под точната правна

норма и за които законосъобразно му е наложени предвидената в закона санкция в съответен размер. Поради това намира, че решението на СРС следва да бъде отменено, а процесното наказателно постановление потвърдено като законосъобразно. По изложените съображения и на основание чл. 222, ал. 1, чл. 221, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, II-ри касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 13.08.2018 г. по НАХД № 758/2018 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 102 състав И ВМЕСТО НЕГО

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № Р-10-935/13.12.2017 г., издадено от заместник председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор“.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.